

Romano hangos

15 ^{Kč}

ROMSKÝ HLAS – ČTRNÁCTIDENÍK ROMŮ V ČESKÉ REPUBLICE

ROČNÍK 19 • ČÍSLO 17 • VYŠLO 5. PROSINCE 2017

zprávy

PRAHA – Muzeum romské kultury podepsalo smlouvu se společností AGPI o odkupu vepřína v Letech u Písku. Podpisu smlouvy byl přítomen také bývalý ministr pro lidská práva Jiří Dienstbier (ČSSD), který vyřešení dlouholetého problému s vepřínem deklaroval jako jednu ze svých priorit, a pan Čeněk Růžička, předseda Výboru pro odškodnění romského holokaustu, který poděkoval jménem všech pozůstalých za to, že vláda situaci vyřešila.

PRAHA – Trestně stíhaný šéf hnutí ANO Andrej Babiš, navrhl prezidentu Miloši Zemanovi čtrnáct nových členů vlády. Pravděpodobně budoucí premiér chce zrušit dva rezorty – Ministerstvo pro vědu a výzkum a Ministerstvo pro lidská práva. Nevládní organizace v otevřeném dopisu vyzvaly Babiše, aby tato ministerstva nerušil. Plné znění otevřeného dopisu vám v Romano hangos přinášíme níže.

Nejsem nějaký rasista... velký, prvňáky jsem do plynu neposílal

z obsahu

Téma čísla:

Nenávist na internetu

O gi'la pal o Del

Rozhovor s Adélou Dluhošovou

strana 5

Dilino Ervin

Dokončení dvojjazyčné povídky
strana 5

Naše komentáře pod fotografií prvňáků z Teplic špatně chápete, brání se facebookoví diskutující Vít'a Kroupa a Alena Čtvrtlíková. Server irozhlas.cz je dohledal a zeptal se jich na jejich příspěvky, které společně s dalšími vydělily rodiče i učitele školy. Kroupa fotografií žáků různých národností okomentoval: „Ještěže jsou ze ZŠ Plynárenská. Řešení se přímo nabízí.“ Čtvrtlíková zase napsala, že rodiče „našich“ dětí by si na školu měli stěžovat.

Snímek teplických prvňáků zveřejnil regionální Deník. Ve třídě na něm jsou vietnamské, arabské či romské děti. V reakci na to začali lidé na facebooku přidávat nenávistné komentáře, v nichž vyhrožovali dětem i učitelům.

Ředitelka školy zvažuje podání trestního oznámení, policie už ale případ vyšetřuje. Rodiče dětí reakce vydělily, někteří se bojí pouštět je do školy.

Server irozhlas.cz se rozhodl najít autory komentářů a dát jim pro-

stor, aby je vysvětlili. Vypátral Kroupu a Čtvrtlíkovou, s nimiž mluvil telefonicky. Dalšího diskutujícího Petra Valoucha, který pod fotografií napsal „Tam by sedl granát jak prdel na prkýnko“, zastihla doma Česká televize. Před kamerou ale utekl.

Vít'a Kroupa

Vít'a Kroupa do diskuse pod fotografií prvňáků napsal: „Ještěže jsou ze Základní školy Plynárenská. Řešení se přímo nabízí. Ne-

říkej, že Tě to taky nenapadlo!!!“ Muž pocházející z Brna serveru irozhlas.cz řekl, že proti dětem z fotografie ani jiným národnostem nic nemá. Na jeho facebookovém profilu bylo možné ještě ve středu odpovědět na fotku hajlujícího Adolfa Hitlera s popiskem „Krásné bílé sny, Přátelé.“ Večer už z profilu zmizela, server irozhlas.cz má však uloženou kopii obrazovky.

Pokračování na str. 6

František Barkoci: Django fest zasluhuje větší pozornost

V prostorách divadla Radost na Cejlu v Brně proběhl letos 16. ročník legendárního multikulturního festivalu Django fest. Pod duchovní a symbolickou „záštitou“ fenomenálního jazzového kytaristy Django Reinhardta letos zahrála gypsy punková kapela Mr. Loco, Giliani Gypsy Jazz, Imperio a objev letošního roku, kapela Feri&Gypsies. Právě s Františkem Barkocim (30), frontmanem kapely, která „ukradla srdce“ všem návštěvníkům letošního Django festu, jsem měl štěstí pohovořit v poklidné atmosféře jedné brněnské kavárny nejen o Django festu, ale i jeho uměleckých snech.

Nedávno jsi spolu se svojí kapelou vystoupil na Django festu v Brně. Jak to zpětně vnímáš? Je něco, co bys tam udělal znovu a jinak? Samozřejmě, vždycky to může být ještě lepší, ale myslím si, že v rám-

ci možností to dopadlo výborně. Lidi se bavili, a to je důležité, to je to, o co mi jde především. Když na zkoušce tvoříme, tak hlavně chci, aby naše muzika tancovala. A to si myslím, že se na Django festu dělo. Jen je škoda, že tam letos bylo tak málo lidí.

Předtím jsem tě slyšel hrát pod otevřeným nebem ve městě. Je pro tebe vůbec nějaký rozdíl v místech, kde vystupovat?

Ano, hraju i na tzv. street. To je, dle mého názoru, pro umělce ta nejlepší propagace. Pokud jsi nebyl v Superstar a nebo si tě nevšímne dobrý producent, tak tohle je opravdu výborný způsob, jak se dostat do povědomí lidí. A rozdíl mezi tím určitě nevidím, je to jako každý jiný „kšeftík“. Vždycky musíš působit

Pokračování na str. 4

zprávy

BRNO – Pikantní a místy i vyhrocený Duel o Brno, jak akci nazvali organizátoři, se odehrál v židenickém Dělnickém domě. Asi tři sta lidí si tam přišlo vyslechnout argumenty příznivců a odpůrců sociální politiky města. Dalších více než 10 tisíc lidí sledovalo přímý přenos na internetu. Do sálu se totiž dostali jen ti, kteří se předem nahlásili a jejichž jména zkontrolovala ochranka.

BRNO – Do Místodržitelského paláce se díla romských umělců přesunula ze sbírek Muzea romské kultury. Nechybí plastiky z 19. století, historické dokumenty, malby a koláže. Výstava je v podstatě historickým exkurzem do romské tvorby, která je podle kurátorky Ladislavy Gažiové často zatížena předsudky a vyčleňována z obecných dějin umění.

PROSTĚJOV – Nacistickým pozdravem uvítal policisty muž, kterého přijeli zpacifikovat do podnikové prodejny prostějovské likérky. Tam ničil vybavení a k prodeji připravené lahve s alkoholem. Při ohledání prodejny policisté zjistili, že muž rozbil nejméně 37 lahví s alkoholem a vyplň okna.

PRAHA – Rasistické výroky na adresu menšin na půdě Sněmovny, podle končící ministryně práce Michaely Marksové (ČSSD) a dalších svědků, pronášel tajemník Okamurova hnutí Svoboda a přímá demokracie (SPD) Jaroslav Staník. Mluvil prý o tom, že by „Židi, homosexuálové i Cikáni měli jít do plynu“.

Romano Suno, nahlédněte do života nejmladší romské generace

Pět desítek autorů těch nejlepších literárních, výtvarných i audiovizuálních děl přijedou ve čtvrtek 7. prosince do Amerického centra v Praze, aby tam převzali ocenění již dvacátého ročníku soutěže Romano suno (Romský sen). Odborná porota vybrala jejich práce ze čtyř stovek příspěvků ve třech hlavních kategoriích. Vítězové se na vyhlášení sjedou z Ostravy, Brna, Kojetína, Valašského Meziříčí, Kraslic, Ústí nad Labem, Vsetína, Mostu, Frýdlantu a dalších měst.

„Do literární části soutěže přispělo letos 125 dětí, do kategorie mluveného slova 28 dětí a do výtvarné kategorie přes 230 dětí. Výtvarná kategorie je v Romano suno určená pro romské i neromské děti, které se také chtějí k tématům daného ročníku vyjádřit, ale romsky neumí,“ uvedla koordinátorka akce Marie Bořkovicová z Nové školy, o.p.s.

Smyslem soutěže Romano suno je totiž umožnit romským dětem a náctiletým popsat svět kolem sebe vlastníma očima a ocenit jejich znalost romštiny – jazyka, který se ve veřejném prostoru běžně nevyskytuje. Většinové společnosti pak přibližuje svět romských dětí a zvyšuje povědomí o možnostech romštiny jako plnohodnotného jazyka.

Mladí autoři zasílají své příspěvky v romštině už dvacet let. U té příležitosti vydala Nová škola, o. p. s. kromě sborníku letošního ročníku také výběr z textů romských dětí ze soutěže Romano suno s názvem Byla tak dobrá, že jsme vyhráli.

Vítězná videa jsou publikována na webových stránkách pražské neziskovky Nová škola, o.p.s., která akci organizuje. „Tato kategorie soutěž hodně oživila. Otevřela jí pro děti, které vyjádření psanou formou nepřítahuje, a naopak jsou třeba dobří v improvizaci. Také je důležité, že videa tvoří nejčastěji dvojice nebo trojice dětí. Jsou to skupinová díla,“ přiblížila Marie Bořkovicová.

Porota hodnotí nejen literární hodnotu příspěvků, ale i to, jakou příběh přináší výpověď. Vybrané části vítězných textů pak zazní na vyhlášení, kde budou k vidění i oceněná videa opatřená českými titulky.

„Během vyhlášení cen letos proběhne také premiéra dokumentu Adama Kadeřávka Romano suno, který poskytne ucelený pohled na tuto soutěž včetně retrospektivy a soutěžícím dětem umožní mimo jiné nahlédnout do jejího zákulisí,“ říká Jan Zajíc, ředitel Nové školy, o.p.s..

„Letos se mohou už druhým rokem účastnit literární části soutěže i dospělí. Jejich práce jsou pro mladší soutěžící velkou motivací. Na vyhlášení Romano suno budou také už druhým rokem předávat své ceny v literární soutěži pro romské studenty zástupci zpravodajského serveru Romea.cz. Na jeho stránkách publikujeme texty z historie soutěže, které mají vysokou čtenost, z čehož máme samozřejmě velkou radost,“ dodává Marie Bořkovicová.

Vyhlášení letošního jubilejního 20. ročníku Romano Suno moderuje romský aktivista a performer David Tišer, zpěvem ceremoniál zpříjemní Pavlína Matiová. Předávání cen předchází tvůrčí dílny, vedené samotnými porotci, které hravou formou umožní výhercům nahlédnout do inspirativního světa literárního i výtvarného umění. Literární dílnu povedou spisovatelky Iveta Kokyová a Renata Berkyová, výtvarnou dílnu Antonín Střížek, Ladislava Gažiová a Terezie Chlívová.

Program slavnostního vyhlášení se uskuteční 7. 12. v prostorách Amerického centra (Tržiště 13, Praha 1). Od 10:00 do 11:30 zde budou probíhat tvůrčí dílny, od 12:15 do 15:00 se pak uskuteční udílení cen.

Tisková zpráva

Atentátníci a plyn jako řešení?

Týden co týden zveřejňoval regionální tisk fotky prvňáčků z různých škol. V případě teplické základní školy ale publikace třídního tabla skončila tím, že se jí zabývá policie. Kvůli tomu, že na fotce byly i romské, vietnamské či arabské děti, se na internetu objevilo nespočet nenávistných a výhrůžných zpráv. „Třída plná teroristů, tam by sednul granát, rovnou střilet,“ objevilo se například v komentářích na sociálních sítích. Nenávist na síti už začala šetřit policie.

„Okamuro, vyžeň to už konečně z republiky“ nebo také „Ještě, že jsou ze ZŠ Plynárenská“. Nejen takové příspěvky se začaly objevovat na internetu poté, co základní škola z teplické části Prosetice zveřejnila v tamním Deníku fotografii prvňáčků.

Fotka prvňáčků v novinách

Před fotoaparátem byly v rámci projektu Moje první školní tablo zveřejněny mimo jiné romské, vietnamské a arabské děti. Regionální redakce napříč republikou totiž každý týden zveřejňují společnou fotografii šestiletých až sedmiletých žáků ze základních škol.

Snímek třídy začal velkou rychlostí kolovat po síti a přilákal pozornost uživatelů Facebooku. Děti jsou na internetu nazývány například malými sebevraždnými atentátníky, útoky směřují i na pedagogy a vzdělávací instituci jako takovou.

Nenávistnými vzkazy na internetu, na něž upozornil server iDnes.cz, se podle informací serveru iRozhlas.cz už začala zabývat policie. „My se tím případem na základě podnětu z médií zabýváme a celou záležitost prověřujeme,“ řekl mluvčí teplické policie Daniel Vítek.

Útoky na žáky prvního stupně základní školy považuje za nepřijatelné i Centrum proti terorismu a hybridním hrozbám Ministerstva vnitra, které podle vyjádření na Twitteru „celou věc předalo policii“. „Na nás se nikdo neobrátil. Na základě dotazů z médií k tomuhle případu jsme se tím případem začali zabývat,“ dodal Vítek.

„Složení třídy se tak sešlo“

Nespočet nenávistných zpráv a výhrůžek zahltalo také ředitelku školy Marcelu Prokúpkovou. Ta s takovou reakcí vůbec nepočítala. „Složení třídy se tak pro letošní rok sešlo. Nikdy by mě ale nenapadlo, že nevinné zveřejnění památního snímku prvňáčků spustí tak obrovskou negativní kampaň. Nikdy jsem nic podobného nezažila,“ řekla regionální redakci Deníku.

S odstupem několika dní ale už odmítala záležitost dále komentovat. „Nezlobte se, ale já jsem se rozhodla, že už o tom nebudu do médií mluvit, abych to ještě nezhoršila,“ sdělila nejprve v krátkosti serveru Lidovky.cz. Nakonec se ale přeci jen trochu rozpovídala. Rozohnila ji totiž slova nově zvolené poslankyně

SPD, zastupitelky a současně pedagogky Terezy Hyťhové z Krupky, která sdělila, že těm, kteří takové komentáře píší, „vlastně rozumí“.

Útoky zná i dívka s šátkem

Podobnému útoku byla v nedávné době vystavena také mladá studentka Eman Ghalebová z Teplic. Náporu výhrůžných vzkazů čelila coby studentka teplického gymnázia, která odmítla sundavat šátek z hlavy. „Přes všechny potíže, které mě potkaly kvůli mé barvě, šátku či mým názorům, jsem nikdy nebyla tak smutná a otrávená. Tady už nejde ani o šátky, ale vyložené o barvu pleti a o jméno,“ napsala v reakci na současnou teplickou kauzu na svém facebookovém profilu.

Incidenty mířící na nezletilé cizince nejsou ojedinělé. V březnu tohoto roku, jak informoval server Lidovky.cz, čelily čtyři desítky škol nátlaku ze strany extremistů. A to kvůli zapojení do programu Edison spočívajícím v tom, že skupina osmi vysokoškolských studentů z různých zemí světa pravidelně přijíždí do České republiky a tráví čas ve zdejších školách.

Představitelé krajně pravicových stran – Národní demokracie a strany Svoboda a síla – rozeslali tehdy vedení škol výzvu, aby dětem nepodsovaly islám. Třebaže v minulosti byla tomuto projektu udělena záštita od ministerstva školství.

Šárka Kabátová
Lidovky.cz

Anketní otázka

Považujete incidenty na sociálních sítích, např. ZŠ Plynárenská, za začátek nového nebezpečí pro společnost, nebo v tom vidíte i nějaké společenské pozitivum? Měla by na sociálních sítích fungovat cenzura?

Jitka Ferková, ČR – Ústí nad Labem

Myslím, že takové incidenty jako v ZŠ Plynárenská a jiné jsou pro společnost hrozbou a nebezpečím, které mohou přecházet až v terorismus! A samotnou hrozbu vytváří různá média a sociální sítě, když takové rasové incidenty prezentují. Jejich účelové zprávy obletí celý svět, a tím místo okamžitého trestu samy rozsévají mezi lidi nenávist.

A jestli by měla fungovat na sociálních sítích cenzura? Tak samozřejmě, že ano! Zaprvé – takovými a podobnými činy se rozvíjí ještě větší rasová nesnášenlivost a extrémismus v celé společnosti! Zadruhé – pokud se takové činy budou nadále přehlížet a viníci nebudou trestáni, do jaké společnosti se pak mají přizpůsobit ti napadení, je tu vůbec nějaká demokracie?! A jestli ano – tak jen pro takovou majoritu, která si myslí, že demokracie a svoboda patří jen jí a tudíž vidí vše jen černobíle! Tot' můj názor na Vaši anketu.

Josef Harang, Kanada – Canmore

Měl autor fotky legální povolení od rodičů a zástupců školy ke zveřejnění fotky? Tam hledejme první krok, co je špatně. Jinak si všimějme, že i veřejné sociální sítě v dnešní době umí pohnout událostmi dosti razantně a hlavně rychle. Dřív, než si člověk uvědomí, co vidí, dáváme lajky a podporujeme úplné blbosti.

Lýdia Kotlárová, SR – Topoľčany

Okamura a celkovo strana SPD, je veľkou hrozbou pre všetkých občanov v Českej republike, ale zvlášť pre Rómov. Ľudia sa asi pomiatli, že svoje hlasy dali rasistovi, ktorého tajomník ich poslaneckého klubu v parlamente, požadoval na svojom profile zplynovanie Židov, homosexuálov a Rómov. Takýto človek má mať dohľad nad bezpečnostnými službami v Českej republike! Nešťastia sa posielajú do plynu ani rómskych žiakov, rómske deti. Kam sme sa to dostali? Kam spejeme? Budú sa opäť stavať koncentráky? Polovičný Japonec sa stáva vodcom, ktorý dokáže obľbovať ľudí jeho rasistickými neznášanlivosť, nesváry a strach, obavy u jednotlivých národov, alebo etník žijúcich v Českej republike. Poslanec Staník, ktorý vyzýva na zplynovanie Židov, homosexuálov a Rómov na svojom profile, sa vyhovára a Okamura ho bráni. Preto som za to, aby sa na sociálnych sieťach konala cenzúra a aby šírenie nenávisti a rasizmu bolo potrestané! Pokiaľ viem, tak toto sa stalo iba v prípade Róma, ktorý bol potrestaný za šírenie rasizmu na sociálnej sieti, ale majorita, nevynímajúc politikov, si beztrestne píše a šíria rasizmus. *Anketu zpracoval Gejza Horváth*

IQ Roma servis opět bodoval v soutěži Neziskovka roku

IQ Roma servis, nezisková organizace působící v oblasti sociálního začleňování Romů v Jihomoravském kraji, potvrdila své přední místo mezi subjekty působícími v neziskovém sektoru. V pondělí večer byl IQ Roma servis v Praze v Divadle Archa slavnostně vyhlášen druhou nejlepší organizací v ČR v kategorii velká neziskovka v prestižní soutěži Neziskovka roku 2017! Navázal tak na svůj úspěch z roku 2013, kdy tuto soutěž v jejím prvním ročníku dokonce vyhrál.

IQ Roma servis, který v letošním roce oslavil 20. jubileum, poskytl za dobu své existence služby více než 9 000 sociálně znevýhodněným Romům v celém Jihomoravském kraji. K řešení sociálního začleňování však přistupuje komplexně. Kromě poskytování čtyř sociálních služeb rozvíjí také vlastní inovativní programy v oblasti vzdělávání (unikátní vzdělávací program Gendalos s vlastním stipendijním fondem), komunitní práce či sociálního podnikání. Na podporu rovného zacházení a rov-

ných příležitostí realizuje četné kampaně pro romskou komunitu i majoritní veřejnost, které jsou viditelné i mimo hranice kraje. Svou analytickou, koncepční a vzdělávací činnost pak neomezuje jen na místní úroveň, ale je rozeznávaným partnerem také na úrovni národní a evropské.

Za svou dlouhodobou činnost se zřetelnými dopady je pravidelně oceňován, v letošním roce např. mezinárodní cenou za sociální inovace Sozial Marie pro jedinečný sociální podnik Amaro records – komunitní nahrávací studio a hudební kavárnu s tréninkovými pracovními místy. Vzdělávací program Gendalos, podporující mladé Romy na jejich cestě při dosažení vyššího vzdělání a důstojné práce, byl v září ohodnocen Národní cenou kariérového poradenství. Krátce na to byl projekt rychlého zabydlení rodin s dětmi v bytové nouzi, Rapid Rehousing, na kterém se IQ Roma servis partnersky podílí, oceněn hlavní cenou Regiostar Awards mezinárodní organizací FEANTSA jako nejlepší projekt pro řešení bezdomovectví v Evropě.

„I přes maximální snahu o vysokou profesionalitu práce, kvalitu poskytovaných služeb a transparentnost hospodaření se v IQ Roma servisu snažíme řídit především srdcem. Nechceme být jen dobře promazaný stroj zvládající bezchybně všechny byrokratické požadavky systému. Pro nás je profesionalita rovna lidskému přístupu k našim klientům, respektu k jejich potřebám a snům, s vědomím toho, že je zároveň potřeba systematicky vyhodnocovat a měřit dopady naší práce a neustále je posouvat a zlepšovat,“ vysvětluje Šárka Pólová, zástupkyně ředitelky pro projekty a finance.

Ocenění Neziskovka roku vyhláší od roku 2013 Nadace rozvoje občanské společnosti společně s dalšími partnery. Hodnotící proces ocenění Neziskovka roku je založen na unikátní metodice „Zdravé organizační řízení“©. Na hodnocení spolupracují nezávislí odborníci z řad komerčního i neziskového sektoru, státní správy, experti a významné osobnosti, které se aktivně podílejí na rozvoji občanské společnosti v ČR. **Šárka Pólová**

komentář

Terorismus po česku

SABIR AGALAROV

Jeho hlavním specifickým je, že málokdy přesahuje prostředí enormního „pískoviště“ sociálních sítí. Je třeba si uvědomovat, že vedle sebe si zde hrají děti, cvoci, vědci, pedofilové, novináři, maniáci, učitelé, sadisté, chovatelé zvířat, trolové, umělci i policisté. Nedávná kauza okolo fotografie etnicky smíšené třídy ZŠ Plynárenská z Teplic je absolutním monumentem českého fejsbukového terorismu, který podle jedněch „zašel příliš daleko“, podle jiných zase „odráží dobu a svobodné myšlenky poloanonymních lidí“. Podle zakladatele Nizozemského Institutu Mozku Dicka Swaaba mozek vylučuje myšlenku stejně jako močový měchýř vylučuje moč.

Některé myšlenky mohou být dobré a konstruktivní, jiné mohou být zlé až teroristické. Ano, přesně tak, teroristické, neboť v kontextu komentářů pod „fotkou teplíckých dětí“ toto označení není přehnané, uvědomíme-li si, jakou paniku vyvolaly výhrůžky zlobných uživatelů a jakou hrůzu pocítí rodiče, jejichž děti školu navštěvují.

Problém fejsbukového emočního terorismu se znásobil poté, co tento patologický jev přesídlil ze sociální sítě do poslanecké sněmovny. Nová vláda složená z bolševiků a xenofobů v čele s trestně stíhaným Andrejem Babišem již prosadila vznik orgánu, který bude řešit, jak změnit Ústavu ČR. Náš „prapodivný kníže“ Andrej Babiš rovněž prosazuje zánik Ministerstva pro lidská práva a pro vědu a výzkum. Poslanecká sněmovna, která dnes již jen s trochou nadsázky připomíná psychiatrický ústav, posílá sebevědomí těch nejméně sebevědomých občanů. Výsledky voleb se zpětně a s ještě větším sebevědomím odráží v kotli emocí – v sociálních sítích.

Český stát z ptačí perspektivy se momentálně zmitá v komických křečích, když po 28 letech humanistické praxe se vrací k autoritářskému režimu. Situace v české vládě působí jako surrealistická plynatost mrtvolý sovětského monstra. Smutné je, že to není umělecké dílo, ale česká realita. Nemáme se ale čemu divit. Ze svých studií jsem si odnesl jeden důležitý poznatek, že „bolševik“ a „xenofob“ jsou stejní tvorové. Jejich ideologie vychází ze stejného substrátu složeného z nenávisti, závisti a osobního selhání. Tato třeskutá směs se řetězovou logikou rodí ze strachu – hlavního a nejsilnějšího „viru“, jímž může celý život trpět lidská bytost nebo skupina.

Terorismus se ve své holé podstatě vztahuje k absolutní bezmoci těch, kdo pocítují strach. Současná konstelace v poslanecké sněmovně je ilustrací alarmujícího strachu ze svobody, který cítí polovina českých občanů. Otřesné komentáře českých občanů pod fotografií etnicky smíšené třídy jsou dalším důkazem patologického strachu. Strach „malého podělaného občana“ je potenciálně nebezpečný tím, že k sobě přivolává odváženého Otce, který „zachrání“ vystrašenou ovečku. Vnitřní dialog blízkých českých dějin může být tedy takový: „Tati, já mám strach.“ „Z čeho, synku?“ „Tati, ze Židů, z Cikánů, z televizních imigrantů a z neziskovek.“ „Neboj se, můj malý ušatý chlapečku, tatka je všechny zničí.“ Zatím vše působí jako výnosné divadelní představení, u nějž můžeme jen doufat, aby se zcela nezvrhlo.

Otevřený dopis Andreji Babišovi

Vážený pane předsedo,

obracíme se na Vás jako na předsedu vítězné strany ve volbách do sněmovny, který je pověřen jednáním o sestavení nové vlády. Oč větší je vítězství, o to větší je odpovědnost za věci veřejné.

Považujeme za zásadní, aby se nová vláda nadále systematicky věnovala ochraně a naplňování lidských práv a občanských svobod všech zranitelných skupin jako jsou ženy, děti, senioři, osoby se zdravotním postižením, menšiny, osoby ve výkonu trestu a vazby a žadatelé o azylu, včetně vyhodnocování toho, zda státní orgány, např. policie, vězeňská služba a další instituce a úřady veřejné správy respektují české zákony včetně ratifikovaných mezinárodních smluv o lidských právech.

Jsme společně s dalšími občanskými iniciativami znepokojeni, že pozice ministra pro lidská práva nemá být v nové vládě zachována, ačkoliv jde o významnou a rozsáhlou agendu, která vyžaduje odpovídající institucionální, personální i finanční zabezpečení, pokud nemá být vykonávána pouze formálně.

Věříme, že ať už vznikne jakákoli vláda, obnoví pozici ministra pověřeného mj. otázkou lidských práv. Nabízíme Vám i dalším stranám a také možnému budoucímu ministrově pověřenému touto tematikou součinnost při formulaci priorit v této oblasti a kroků k jejich naplnění. Pokračovala by tím nezbytná liberální a demokratická tradice spolupráce sektoru s vládní agendou. S pozdravy

Táňa Fischerová

předsedkyně Helsinského výboru

**Chcete přispívat na naše anketní stránky?
Ozvěte se šéfredaktorovi na romanohangos@gmail.com**

Vakeras romanes

o internetos	internet
o kompjuteris/počitačis	počítač
pocikos	myš
But manuša hine pro internetos.	Hodně lidí používá internet.
Odoj šaj dikhen the šunen	Tam můžete vidět a slyšet
bašaviben,	hudbu,
khel'iben,	tanec,
so jekh aver.	všechno možné.
kamiben	láska
nakamiben	nenávist
But džene džan proci Roma,	Hodně lidí jde proti Romům,
o rasisti the fašisti.	rasisté i fašisté.
Šaj vakeren, so kamen.	Mohou říkat, co se jim zamane.
Oda nane mištes.	To není dobré.
tromad'ipen	svoboda
o lava sar čhuri	slova ostrá jako nůž
Šaj troman savoro?	Mohou si dovolit všechno?
Našt'i, o zakoni phenen,	Nesmí, zákony říkají,
hoj našt'i tele phenas avren.	že nesmíme ponížovat druhé.
Ma den tumen, Romale.	Nedejte se, Romové.
The amen sam manuša.	I my jsme lidé.
O kamiben hin zoraleder sar nakamiben.	Láska je silnější než nenávist.

Jan Horváth

Nenávist na internetu

Internet je moderním komunikačním prostředkem současné doby. Nemusíte nikam cestovat, jediným kliknutím myši se dostanete na kraj světa. Poznáváme krásy vzdálených míst na naší planetě, poznáváme lidi různých národností a komunit. Díky internetu se můžeme seznámit s jinými Romy žijícími kdekoliv na Zemi. Spojuje nás náš starobylý jazyk, kterým se snadno domluvíme s našimi bratry v Argentině, Indii, Americe, Evropě, takřka na celém světě.

Internet má bohužel i stinné stránky, hodně lidí využívá tento moderní sdělovací prostředek k šíření nenávisti a zloby vůči jiným. My, Romové, to pocítujeme zvlášť intenzivně, rasisté se neštítí ničeho. Vymýšlejí si nepravdy a sprosté lži o tom, že všichni pobíráme dávky, nechceme pracovat, ničíme své byty atd.

Lze se proti tomu vůbec účinně bránit? Předsudky a nenávist v myslích mnoha lidí jsou tak velké a silné i dnes, 72 let po válce. Zneužívají internet ke své snaze dokázat, že oni jsou dokonalí, že jen bílá rasa má právo na slušný a bezpečný život. Není tomu tak, i my, příslušníci romské menšiny, máme právo na poctivý a dobrý život, beze strachu o své děti a jejich budoucnost.

Zákony jsou nedokonalé, na papíře máme stejná práva, a ve skutečnosti? Musíme neustále dokazovat, že jsme normálními občany, že pracujeme a vychováváme svoje děti, jak se patří.

„Nejsem rasista, ale...“ toto je oblíbené rčení mnohých občanů ČR. „Kdyby všichni byli taci jako vy, pane Horváth,“ říkají jiní. To je absolutní nesmysl, všichni nemůžeme být stejní, přece i prsty na ruce máme jiné. Jeden je tlustý, druhý tenčí, malý, větší. Pán Bůh to tak zařídil a to je moc dobře.

Svět je barevný, nikoliv černobílý. Jen doufám, že si to ti, kteří si myslí opak, včas uvědomí. Dokud ještě není pozdě.

Jan Horváth

Nakamiben pro internetos

O internetos hin igen lačho, namusaj ňikhaj te rajzinel, ča keren le pocikoha i umar san pro agor lumake. Prindžaras šukar thana pre amari phuv, prindžaras le manušen, parnen, kalen. Šaj paľikeras, hoj the amen o Roma prindžaras avren Romen pal aver themi. Jekhetaňarel amen amari phurikaňi romaňi čhib, so laha achal'ugas amare phralenca andre Argentina, Indija, Amerika, Evropa, talam pro calo svetos.

O internetos hin tiž bengiňalo, but manuša adaj tele phenen le Romen, hoj na keras but'i, phageras amare khera etc. So šaj pre kada keras? Buter sar 72 berša pal o mariben, u mek o manuša hine ajse bibachtale. Phenen, hoj čak jon hine paťivale, hoj čak jon šaj dživen mištes, aver na. Nane oda čačipen, the amen, o romano nipos, kamas te dživel mištes, bije dar, so ela amare čhavenca dureder.

O zakoni nane lačhe, ča pro papiris hin amen jednaka prava, u andro dživipen? Amen musaj mindig te sikhavel avreng, hoj tiž džanas te kerel but'i, hoj džanas mištes te bararel amare čhavoren.

„Na som rasistas, kajča...“ ada lav but džene phenen. „Te avenas savore ajse, sar tumen, raja Horváth,“ phenen aver. Oda nekbareder diliňipen, savore našťi avas jednaka, sem the o angušťa pro vast hine aver, jekh hin baro, thuleder, sano, cikneder. O Del ada mištes kerďa, ada hin igen lačhes.

E luma hin farebno, na kalo či parno. Ča paťav, hoj kada peske thove-na andro peskero šero kola manuša, so duminen, hoj kada nane čačipen. Či nane imar nasig.

Jan Horváth

www.romea.cz

– Informační portál

o světě Romů

František Barkoci...

Dokončení ze str. 1

jako profil a tvářit se tak, jako bys to uměl nejlíp. (smích)

Nejvíc mě na vás zaujalo nasazení při vystoupení a zcela výborně vyvážená směs žánrů. Jak bys vlastně charakterizoval váš žánr? Já tomu říkám world music. Nevím, jak to přesně definovat. Jde mi o to spojit latino music s balkánskou hudbou. S klukama se známe už dlouho, jsou to výborní muzikanti, kteří působí i v jiných kapelách, např. Rozen Trio nebo taky Terne Čhave z Hradce Králové. Letos v Mikulově kluci pořádali vzpomínkovou akci na jednoho z nejlepších muzikantů, kterého jsem znal, Štefana Růžičku, přezdívaného také Mikulovský Django. Byl to opravdu velký muzikant, kytarista, který hrál neskutečně výborně gypsy jazz. Kluci mně zavolali, jestli bych si tam s nima nechtěl zahrát. Samozřejmě jsem souhlasil. Po skvěle odehraném koncertě, který byl odměněn několika minutovým aplausem diváků, jsme si řekli, že to nemůžeme nechat jenom tak, a že bychom měli začít něco dělat, když na Romy a gádže takto působíme. A tak vznikla kapela Feri&Gypsies! Hrajeme zatím jenom čtyři měsíce a myslíme si (a nejen my), že máme báječně našlápnuto.

Když se vrátíme k Django festu, znáš vůbec tento festival, sledoval jsi minulé ročníky? Pokud ano, kdo z těch, koho jsi na Django festu slyšel, tě umělecky ovlivnil? Festival znám, byl jsem na několika ročnících na Fléďě. Právě proto mě letos zarazila tak nízká návštěvnost. Oproti dřívějším ročníkům, kdy návštěvnost byla třeba i tři sta

lidí, letošek byl velmi slabý. Vůbec nechápu, čím to může být a moc mě to mrzí. Je to, jako by se po městě prošla naprosto neskutečně krásná žena a nikdo se jí nevsíml. (smích)

Těžko se dá říct, kdo mě ovlivnil. Samozřejmě, že tam hrály vždycky výborné kapely. Snažím se brát inspiraci někde jinde, čímž ale vůbec nechci zpochybňovat kvalitu a profesionalitu kapel, které na Djago festu hrály.

Kdo ještě má vliv na vaši kapelu? Jste vůbec někým inspirováni, nebo vaříte „vlastní polévku“? Repertoár naší kapely se snažím tvořit já. Proto čerpám z kubánské, španělské, rumunské a balkánské muziky. Nemám nikoho konkrétního, ke komu bych se takřka modlil. Líbí se mi vše, od Gipsy Kings až po Fanfare Ciocărlia. Tuto muziku se snažím v sobě zpracovat a následně ze sebe vypotit něco svého, něco „nového“, originálnějšího, pokud toto slovo vůbec ve světě kvanta současné hudby lze použít. Kromě žánru dávám velký důraz na kvalitu, neboť jak říká staré japonské přísloví „V Tokiu bylo hodně samu-

rajů, ale málo z nich bylo opravdu dobrých“.

Co říkáš na ostatní účinkující na Django festu? Zaujal tě tam nějaký projekt kromě legendárních Imperio? Všechny kapely byly výborné, ka-ždá z nich měla svoje kouzlo, ale hodně mě zaujal Mr. Loco.

Máš nějaké umělecké sny? Myslíš, čeho bys chtěl dosáhnout v blízké době, kde bys chtěl s kapelou vystoupit? Umělecké sny mám určitě stejné jako každý dobrý muzikant – obrovské! Chtěl bych se muzikou živit a být mega-super-hodně slavný. A jak toho chceme dosáhnout? Jednoduše! V nejbližší době plánujeme nahrát pořádné demo nahrávky a propagovat nás na různých world music festivalech. Je jedno, kde budeme hrát, jestli na hlavní stage nebo na busking stage. Hlavní je hrát, hrát a hrát – do nekonečna! Vše ostatní přijde postupně samo. Zkrátka štěstí přije připraveným.

Rozhovor vedl Sabir Agalarov

foto: Sabir Agalarov

O gil'a pal o Del – projekt dokumentace romských písní

Realizátorkou tohoto zajímavého projektu je Mgr. Adéla Dluhošová, pastorační asistentka Církve československé husitské v Komunitním centru na Žižkově a sociální pracovnice v projektu Husátko – klub pro předškolní děti a jejich rodiče. Více už v samotném rozhovoru s ní.

Adélo, co přesně Vás přivedlo k tomu, aby vznikl tento projekt? Před dvěma lety jsme v Komunitním centru na Žižkově začali pořádat jednou měsíčně ekumenické česko-romské bohoslužby. Setkávají se zde Romové a lidé z majority, které kromě duchovního života spojuje zájem o romskou kulturu. Na bohoslužbách mají možnost vystupovat romští hudebníci, duchovní a aktivisté.

Během příprav těchto bohoslužeb jsme zjistili, že vlastně neexistuje žádná dokumentace romských duchovních písní, což je velká škoda, protože romská duchovní tvorba je bohatá a inspirativní.

Kdo všechno se na projektu podílel? Především moji kolegové z Komunitního centra na Žižkově (což je vlastně náboženská obec Církve československé husitské transformovaná v otevřený komunitní prostor), se kterými připravujeme česko-romské bohoslužby. Dále spolupracujeme s evangelickým farářem pro menšiny Mikulášem Vymětalem, odborné zázemí projektu zajišťovala romistka Markéta Hajská, která pracovala na dokumentaci a překladech.

Koho z autorů nebo hudebníků jste dokumentovali? Můžeme je někde slyšet?

Umělce si budete moci poslechnout na webových stránkách zpěvníku www.komunitnikostel.cz/romske, vždy u textu písně bude na konci stránky mp3 zvukový záznam. Zatím máme rozpracovanou dokumentaci autora duchovních písní z Církve Bratrské Jana Džobáka, který skládá písně v romštině, dále pana Ladislava Spivaka – to je kytarista a autor duchovních písní z Berouna, svou novou písní s duchovním tématem přispěl do projektu také zpěvák Mario Bihári a dále Veronika Kačová, zpěvačka a překladatelka, která nazpívala své překlady známých duchovních písní do romštiny. Tito autoři budou v projektu na webových stránkách také představeni krátkým rozhovorem.

Jak jste daleko od dokončení projektu?

Dokončujeme přepisy textů, akordů, doděláváme práce na webu. Nutno říct, že projekt nakonec proběhl spíše v pilotní verzi, která odpovídá finančním prostředkům, které se nám na projekt podařilo získat od MK ČR. Jde o začátek, doufáme, že se projekt bude dále rozvíjet a podaří se časem sesbírat ještě více romské duchovní tvorby.

„Byli bychom rádi, kdyby projekt posloužil také jako inspirace pro další farnosti, kam přichází Romové, aby daly romské kultuře více prostoru.“

Co je a bude cílem těchto vydání duchovních písní?

Doufáme, že zpěvník se bude dále využívat k obohacení duchovního života. Byli bychom rádi, kdyby projekt posloužil také jako inspirace pro další farnosti, kam přichází Romové, aby daly romské kultuře více prostoru. Také bychom chtěli povzbudit další romské umělce v tvorbě a překládání, protože romština je krásný jazyk a romská kultura má mnoho co nabídnout nejen Romům.

Co Vy a romská hudba? Jak blízko k ní máte?

Od dětství jsem v kontaktu s romskou hudbou, ačkoliv nejsem z rom-

ské rodiny. Moje starší sestra studovala romistiku a romské písně jsme si doma pouštěli velmi často – třeba Věru Bílou, Bengas nebo Vojtu Lavičku. Také jsme si i zpívali romské písně, které jsme znali z táborů skautského romského oddílu Jilo z Kladna, kam jsme jezdily se sestrou jako vedoucí. Romskou hudbu mám ráda – je emocionálně hluboká. Mně osobně se na Romech líbí schopnost prožívat v životě všechno naplno, dobré i špatné, a myslím, že v romském umění je to hodně znát.

Co pro Vás duchovní písně znamenají, o čem přesně podle Vás jsou?

Těžko říci, napadá mě, že jsou rozhovorem mezi lidmi navzájem a Bohem.

Jak silný vztah mají lidé v dnešní době k Bohu?

Můj pocit je, že lidé v Boha většinou věří, ale často mlhavě. Dnešní doba nabízí člověku hodně zábavy a možností (třeba přes počítače a televizi), kvůli kterým nám často pozornost ubíhá pohodlnějším směrem a ty hlubší věci nám unikají, což je velká škoda. Myslím, že se kvůli tomu lidé často cítí osamělí nebo vyprázdnění a už ani neví proč. Na druhou stranu je na dnešní době příjemná určitá svoboda ve věcech víry a pestrost různých duchovních cest, které se člověku nabízí. Myslím, že je to tak dobře, každý z nás je jiný a i naše duchovní cesty jsou různé. Ani si nemyslím, že by každý člověk měl být křesťanem, říká se také, že Bůh je nekonečný a proto k němu vede nekonečně cest.

rozhovor vedla Veronika Kačová

Hloupý Ervin

(dokončení)

Ráno se opět Ervin probudil v místnosti starcova domu, chvíli byl zmatený, protože ani nevěděl, jak se tam ocitl. Poté si na všechno vzpomněl. Cítil se hluboce zasažen, měl pocit, jako by zemřel a znova se narodil. Už to nebyl ten starý hloupý Ervin. Přestal koktat, zároveň měl pocit, jako by všechno vnímal mnohem jasněji a ostřeji, uvědomil si, jak špatně se choval ke svým rodičům, ale i sám k sobě. Po tváři mu začaly téct slzy. Starlec k němu přistoupil a řekl mu: „To nic, Ervine, všechno bude v pořádku. Taky jsem tou proměnou musel projít. Dnes tě čeká poslední setkání, nemusíš se však ničeho bát, setkáme se s jelenem, duchem tohoto lesa.“

Ervin měl radost, že se konečně setká s tím záhadným jelenem. Společně posnídali sušenky polité medem a bylinkový čaj s mlékem. Poté se v tichosti zvedli, oblékli a vydali se na cestu. Tentokrát šli úzkou stezkou do kopce, který byl porostlý švestkami a šípkovými keři. Asi po půl hodině došli na vrchol, kde stál veliký kámen, třpytil se jako měď. Potom obloha změnila barvu, potměněla, začaly na ní zářit hvězdy. Polovina slunce se změnila v měsíc. Vrcholek pokryla mlha. Ozvalo se zaprasknutí a z mlhy se zjevil veliký bílý jelen, se kterým se už v lese setkali. Tentokrát jeho oči zářily jako dva smaragdy. Měl vznešenou chůzi i držení těla. Jeho hlava připomínala lva. Upřeně se podíval Ervinovi do očí, ten pocítil obrovskou sílu a čistotu, která z toho světla vyzařovala, měl pocit, jako by byl vtažen do jelenova těla. Ozval se hlas, který připomínal hlas bouře, vše se začalo otáčet, slunce i měsíc, den i noc. Hlas řekl: „Já jsem život i smrt, jsem čtyřmi obdobími, krví i mizou, květem i plodem, ohněm ve tvém srdci i světlem v očích, jsem v tobě a ty ve mně.“ Hlas utichl a vše se náhle začalo zmenšovat, jako by se celý svět vlezl do skleněné kuličky, která vstoupila do Ervinova srdce a tam zmizela. To byl poslední den, který Ervin strávil v začarovaném lese.

Poté se Ervin vrátil domů. Jeho návrat byl pro rodiče požehnáním od Boha. Bůh jejich prosby vyslyšel a syn se vrátil živý a zdravý. Uspořádali oslavu na počest jeho návratu, kam pozvali všechny místní lidi. Ervin jim vyprávěl a společně jim bylo dobře. Z Ervina se stal chytrý Ervin.

Uběhlo mnoho let, oba Ervinovi rodiče zemřeli, a protože Ervin neměl rodinu, vydal se zpět do začarovaného lesa, kde není čas, ale jen věčnost, aby tam počkal na dalšího člověka, který bude potřebovat pomoc.

Veronika Kačová

Dilino Ervin

(agorutno koter)

Tosara uštil'as o Ervin andre le phureskro kher, nadžanelas, kaj hino, the sar pes kodoj arakh'as. Pal'is peske pre savoro leperd'as. Ehas leske phares, čujinelas pes, sar te bi mu'as the pale pes ul'il'as. Imar oda nahas koda dilino Ervin. Imar nakoktinlas, the savoro dikhelas feder, pre god'i leske pe'as, sar nalačhes l'ikerlas peskra da the dades, a'e tiž pes korkores. Palo muj leske ču'lonas o apsa. O phuro ge'las paš leste the phend'as leske: „Oda nič Ervin, savoro avela lačhes. Tiž mušind'om kaleha te predžal. Adad'ives tut užarel agorutno zkuška, namušines tut te daral, dikhaha le jelenos, vođi andre kada veš.“

O Ervin ehas rado, hoj le jelenos dikhela. Jekhetane chale upre o sušenky medoha the pile avri bylinkovo tejos thudeha. Pal'is cichones pes urde the gele pro drom. Akanak gele uzkonc dromaha andro heđos, pre savo baronas čhil'ava the kandralo bur. Khatar pale jepaš ora dogele pro plajis, kaj terđolas baro bar, labolas sar charkum. Pal'is o nebos chud'las aver farba, ka'ard'as, the chudle pre leste te labol o čercheňa. Jepaš khamoro pes previsard'as andro čhon. Jekh upruneder than učhard'as much'l'i. Vareso pes čilađas, the khatar much'l'i pes sikhad'as baro parno jelenos, saveha pes imar andro veš dikhle. Akanak leskre jakha labonas sar duj smaragda. Phirelas sar baro kral'is. Leskro šero dičholas sar levos. Dikhelas phundrade jakhenca le Ervinoske andro jakha, jov čujind'as bari zor the žužipen, savi khatar koda kham avelas, čujinelas, sar te bi korkoro av'las andre le jelenoskro teštos. Diñas pes anglal baro hangos, savo leperd'as buřka, savoro pes chud'las te točinel, o kham, o čhon, d'ives, the rat. O hangos phend'as: „Me som dživipen he meriben, som štar beršeskre kotera, rat the miza, kvitkos he plodos, jag andro tiro jilo he kham andre tire jakha, som andre tute the tu andre mande.“ O hangos ehas cicheder, the savoro pes chud'las te ciknuvel, sar te bi calo svetos pes reštil'as andre cikno skleňiko kulička, savi ge'las andre le Ervinoskro jilo, the kodoj imar nahas. Kada ehas paluno d'ives, savo o Ervin predživlas andro čarovno veš.

Pal'is ge'las o Ervin khere. Sar av'las khere, ta leskro dad the daj has but rado. O lava, save phenenas le Devleske, ta len višund'as, avi'las lenge khere sasto čhavo. Kerde leske oslava, vičinde savore dženen, so andro gav bešenas. O Ervin lenge vakerelas, the jekhetane lenge ehas lačhes. Le Ervinostar pes ačhil'as god'av'er Ervin.

Denašlas pherdo berša, the le Ervinoske mu'as e daj the o dad, the vaš oda hoj le Ervin nahas famil'ija, ge'las pale andro veš, kaj nahas o časos, a'e ča sajekh dživipen, the užarlas kodoj pro aver manuš, saveske kam-pola te šegetinel.

Veronika Kačová

Světový den laskavosti

Nadace Karla Janečka oslovila děti, aby si vyzkoušely vykonat nezištný laskavý skutek v rámci Světového dne laskavosti. Cílem happeningu bylo zviditelnit důležitost tématu laskavosti v současném světě a inspirovat veřejnost. Vybíralo se z „několika laskavostí“.

Salesiánské středisko mládeže se k výzvě Jsem laskavec připojilo hned několikrát. Děti ze střediska v Proseticích uklízely své okolí. Farní klub zazpíval pacientům Nemocnice Teplice. Mládež z hudebního kroužku v Trnovanech

zahrála pro radost lidem ve stacionáři v Proboštově. Děti ze střediska Trnovany rozdávaly úsměvy a přáníčka.

Více informací na www.teplice.sdb.cz a facebookových stránkách Salesiánského střediska Štěpána Trochty. teplice.sdb.cz

O Roma vakeren

pořad Českého rozhlasu určený pro Romy.
Relace lze zpětně vyhledat v archivu textů na

www.romove.cz

Nejsem nějaký rasista... prvňáky jsem do plynu neposílal

Dokončení ze str. 1

Komentoval jste fotografii prvňáků z Teplic. Chtěl bych se vás na to zeptat, protože z vašeho komentáře může vyplývat, že byste je chtěl poslat do plynu. Jak jste to myslel? Počkejte, to si špatně vysvětľujete.

Napsal jste: „Ještěže jsou ze ZŠ Plynárenská. Řešení se přímo nabízí. Neříkej, že Tě to taky nenapadlo!!!“. Jak jste to tedy myslel? Ale to je mezi námi, to bych vám asi nevysvětlil.

Tak to zkuste...

V Teplicích na Plynárenské bydlí kamarád, jemuž jsem to komentoval. Znáám ho jen přes facebook.

Z vašeho komentáře se zdá, že navrhuje poslat děti z první třídy do plynu... Ne, to jsem samozřejmě nechtěl.

Jak jste to tedy myslel?

Vy si to tak vysvětľujete, protože to je vytrženo z kontextu, úplně z něčeho jiného. Něco, co s tím nemá nic společného.

Ono to úplně z kontextu vytrženo není. Další diskutující po nich chtěl házet granát a tak podobně. Nemyslíte, že váš komentář vyvolává dojem, že je chcete poslat do plynu? To já jsem nečetl.

Zaznamenal jste poprask, který se kolem komentářů strhl? Nezaznamenal.

Věc vyšetřuje policie, kontaktovala vás? Mě osobně nekontaktovala.

Prohlédl jsem si váš facebookový profil, sdílíte tam například obrázek Adolfa Hitlera s přáním „dobré bílé noci“ (obrázek po rozhovoru z facebookového účtu zmizel, pozn. red.). Nevadilo vám náhodou na té fotografii, že na ní jsou děti různých národností? Nic mně nevadilo. Každý si to může vysvětlit, jak chce.

Právě v tom je problém, že si to mnoho lidí vysvětľuje tak, že jste chtěl ty prvňáky poslat do plynu... To si vysvětľují špatně.

A jak je to tedy správně? Jak jste to myslel? Je to dlouhodobá debata přes facebook mezi mnou a tím kamarádem z Teplic. Bavili jsme se víceméně úplně o něčem jiným. Fakt je to vytržené z kontextu. Nejsem nějaký rasista... velký.

Takže jste jenom malý rasista?

Ale žádný. Mně jen vadí někteří lidé, kteří vyžirají náš sociální systém.

Víte, že na té fotografii jsou například děti lékařů, kteří u nás už léta pracují a normálně žijí? Myslíte, že právě oni zneužívají náš sociální systém? Co mně furt podsouváte něco, co jsem tak nemyslel? Že si to tak vysvětľujete, to je váš problém, ne můj. Já jsem to tak nemyslel a jestli v tom vidíte nějakou chybu, tak není u mě. Vy si to špatně vysvětľujete.

Dobře, tak se zeptám znova. Co jste myslel svým komentářem pod tou fotografií? Co je to za řešení, které se přímo nabízí? Jo takhle. No, že všichni utíkají do Německa.

To vyplývá z vašeho komentáře, že škola je v ulici Plynárenská? Všichni se stěhují do Německa. Bavili jsme se o tom, že jich je přes milion a stále tam přijíždějí, takže řešení se přímo nabízí, že můžou třeba do Německa.

Vy asi mluvíte o imigrantech?

No jasně, já jsem tu fotku zběžně prolétl, viděl jsem tam komentář, tak jsem mu odepsal a... heleďte, já nejsem ani v České republice.

Na té fotografii ale nejsou žádní imigranti, to jsou lidé, kteří u nás normálně žijí. Uvědomujete si to? To nevím. Já jsem reagoval jen na ten jeho komentář. Jestli si to někdo vysvětľoval nějak jinak... Nevím.

Čili připouštíte, že jste se spletl? Je to možný. Já si totiž ani přesně nevybavuji, o čem to bylo, co to víceméně je.

Nemyslíte si, že váš komentář byl neuvážený? Rodiče dětí z té fotografie teď o ně mají strach. Neuvážený? Pokud by mě znali, věděli by, že z mé strany nic nehrozí.

Ale oni vás neznají. Komentáře pod tou fotografií teď řeší oni, škola i policie. To, že oni řeší něco, co je vytržené z kontextu, a neznají souvislosti, které měly komentovat úplně něco jiného... Bylo to prostě jenom pod tou fotkou.

Vy jste zmiňoval, že jste v zahraničí, pracujete tam? Já tam stavím haly, dopravníky, logistiku a takovéhle věci.

Z toho, co jste zatím řekl, se mi zdá, že nemáte rád cizince a imigranty. Vy sám ale pracujete v jiné zemi, kde vás nechají vydělávat. Nezdá se vám to vůči cizincům u nás nefér? Já jsem zaměstnaný u české firmy a odvádím daně. Od státu jsem nikdy nic nechtěl. Nechápu, jak někteří mohou žít celý život na sociálních dávkách. Nemyslím imigranty, nemyslím konkrétně vůbec nikoho.

Víte, že váš komentář pod fotografií může policie posoudit jako trestný čin a můžete mít potíže? Proč by to měla považovat za trestné, já jsem nic špatného nemyslel. Myšlenky jsou trestné? Že si dá někdo do souvislosti věci vytržené z kontextu? Já to nechápu.

Alena Čtvrtlíková

Alena Čtvrtlíková pod fotografií napsala: „To si dělaj prdel a co ty rodiče našich děcek, hnus, jsou normální? Okamžitě bych dala stížnost na školu.“ Sama pracuje v základní škole na Olomoucku jako uklízečka. I ona prý proti dětem na fotografii nic nemá, to je podle ní „blbost“. Reagovala pouze na ostatní komentáře pod fotografií a komentář napsala „v zápalu“.

Vy jste na facebooku komentovala fotografii prvňáků tak, že vám vadí a podala byste stížnost na školu. Proč byste si chtěla stěžovat? Ježiši, já už nevím.

Byla to fotografie prvňáků, byly na ní také arabské děti, asiáté a podobně. Vy jste pod ní ve zkratce napsala, že byste dala stížnost na školu. V čem vám ta fotografie tak vadí? Je to možný, že jsem nějak reagovala na ty komentáře nebo tak. Já si to teď opravdu nemůžu uvědomit.

Já vám přečtu, co jste napsala. „To si dělaj prdel a co ty rodiče našich děcek, hnus, jsou normální? Okamžitě bych dala stížnost na školu.“ Co vám na té fotografii vadí? No nevím, možná ty komentáře a tak jako. Co se tam kolem toho dělo. Takže jsem zareagovala tak, jak jsem zareagovala. Takže možný to je, nevím.

Na té fotografii jsou „české“ děti společně s asijskými či arabskými. Působí to, jako když vám vadí právě to. Říkám, je možné, že jsem reagovala i na ty komentáře, co tam byly. Člověk zareaguje v ten první moment. Už si to ale jako nemůžu uvědomit.

Nepřipadá vám, že váš komentář minimálně překročil jistou hranici slušnosti nebo dobrých mravů? Říkám, nevím, jak tam ty komentáře šly postupně. Já nebudu nic říkat za druhé lidi, budu mluvit sama za sebe. Je to reakce na ty komentáře, co tam byly. Je to možný, že člověk zareaguje takhle. Teď vám to nemůžu říct, protože si to neumím přesně vybavit.

Vadí vám, že „české“ děti chodí do třídy i s dětmi jiné národnosti? Jo vy se mě ptáte takhle na rovinu?

Ale co s tím mají společného ti prvňáci z fotografie? Ne ne, tam to nebylo myšleno na děcka, děcka za nic nemůžou. Já už si to vybavuji, tam bylo psaný, jak vyrostou a tak. Říkám, byla to reakce na tyhle komentáře.

Já to pořád nechápu, vadí vám tedy, když společně chodí do školy děti jiných národností? Mně nevadí ty národnosti, mně vadí spíš, co z toho potom je. Že ty děti se potom napadají a tyhle věci. To mně vadí.

Když jste slyšela s odstupem času váš komentář, neprijde vám za hranou? To je otázka, co za komentáře tam bylo. Ty šly po sobě.

Další diskutující například navrhovali mezi děti hodit granát. To já dál nevím, dál jsem to neregistrovala, co se tam dělo.

Dobře, vy jste reagovala na komentář dalšího diskutujícího, který zní takto: „Doufám, že je to vtip, že někdo přímoudlíkům dal jiný jména.“ Jak jste to tedy myslela? No říkám, bylo tam víc těch komentářů, takže opravdu tam člověk v tom zapálení může napsat cokoliv. Ale není to nic proti těm děckám.

Zaznamenal jste, že kolem komentářů pod fotografií se strhla poměrně velká mela? Já nevím, já jsem už dál ty komentáře nečetla. Takže nemůžu odpovědět. Jak jsem zareagovala, tak to byla reakce na to, co tam bylo před tím. Člověk v tom zápalu, to víte, že jo, v dnešní době, co si budeme vykládat.

Nemyslíte, že by bylo dobré dávat si pozor, co na facebook píšete? Pracujete na základní škole, nebojíte se problémů, pokud se váš komentář dostane k nadřízeným? Jako problémy s dětmi nemám, takže říkám, to byla reakce na reakci. Je to možný, že jsem to napsala, jak jsem to napsala. Já s tím nemám problém.

Z vaší reakce ale vyplývá, že byste si – být rodiči „českých“ děcek – stěžovala na školu, že je ve třídě smíchala s dětmi jiných národností? No tak jsem to zrovna nemyslela.

Jak jste to tedy myslela? Možná to tak vyznělo, ale tak jsem to určitě nemyslela. Je to celé samozřejmě blbost. Jestli jsem to tak napsala, tak jsem to napsala blbě. Jak vy to říkáte, tak jsem to nemyslela, to je hloupost, to by nešlo.

Víte, že komentáře pod fotografií už vyšetřuje policie? Kontaktovala vás? Ne. Jestli to tak vyznělo, je to moje chyba. Je to reakce na reakci a určitě to není přímo vůči těm děckám. Je to navazované na ty komentáře. Já se tedy omlouvám, jestli je nějaký problém.

Ondřej Golis
irozhlas.cz

Eman Ghalebová (Facebook)

10.listopadu 2017 v 07:20, příspěvek archivován: 10.listopadu 2017 v 15:58

Martin Hudeček
Včera v 17:12

Doufám, že všichni hlupáci, kteří tu plivali na děti z prosetické základní školy jsou na sebe náležitě hrdí. Ano, dokázali jste to, vy internetoví hrdinové! Dokázali jste vystrašit malé děti. Jste na sebe hrdí? Pohled na vystrašené a zmatené děti, které nechápou, proč najednou před jejich školou stojí policisté nebo strážníci, které nechápou proč se na ně před školou vrhají lidé s kamerou a mikrofonem v ruce, to bylo po dlouhé době něco, co mě silně zasáhlo. Malá plačící holčička, která se bojí opustit školu, ve které se cítí bezpečně. Silná kávačka ..

Starší děti, které nechápou, s čím mají lidé na internetu problém. Vždyť celou dobu chodí do své školy, ve které jsou spokojené, a ve které se snaží něco naučit. Ano, ne všechny děti jsou superúspěšné, ale i ti méně úspěšní se snaží.

Odpovídat dětem na otázky "Pane učiteli, proč o vás píšou, že tu vychováváte teroristy? Vždyť to přece není pravda", to je opravdu lahůdka. Naštěstí je průměrné IQ žáka druhého stupně vyšší, než IQ některých internetových všeználek a po chvílce pochopí, že na internet bohužel může psát každý téměř co chce, ať je to pravda nebo ne.

A dnes další lahůdka v Teplickém Kurýru, se "zaručenými" informacemi o tom, že musíme vařit halal stravu. Naštěstí autor totálně zesměšnil komentováním jídelníčku na příští týden, kde je koprovka s vejcem, místo masa. Tak jen pro info pane redaktore ... koprovka s vejcem je standardní jídlo a kdyby byla s masem, bude to hovězí.

Prosím vás za ty děti. Dejte jim už pokoj! A jestli máte potřebu psát nějaké hlouposti, tak si nejprve ověřte fakta, ať nejste za hlupáky.

Reakce jednoho z pedagogů ZŠ Plynárenské na útoky na prvňáčky.

Komentáře (47) To se mi líbí (661)

Rasismus na sítích? Politici ho musí jasně odsoudit, říká ke komentářům pod fotkou prvňáků politolog

Serveru irozhlas.cz se podařilo kontaktovat dvojici autorů nenávislných komentářů pod fotografií prvňáků z Teplic. Oba dva v přímé konfrontaci tvrdí, že jsou jejich příspěvky vytržené z kontextu a špatně pochopené. Radiožurnál se odborníků zeptal, jak nebezpečné nenávislné komentáře na internetu jsou a co o české společnosti vypovídají. Svůj pohled na věc přiblížili psycholog Dalibor Špok a politolog Jan Charvát.

Naše komentáře pod fotografií prvňáků z Teplic špatně chápete, brání se facebookoví diskutující Vítá Kroupa a Alena Čtvrtlíková. Server irozhlas.cz je dohledal a zeptal se jich na jejich příspěvky, které společně s dalšími vydělaly rodiče i učitele školy. Kroupa fotografií žáků různých národností okomentoval: „Ještěže jsou ze ZŠ Plynárenská. Řešení se přímo nabízí.“ Čtvrtlíková zase napsala, že rodiče „našich“ dětí by si na školu měli stěžovat.

Co nenávislné komentáře vypovídají o jejich autorech i celé společnosti? Mohou podněcovat radikalismus nebo jsou jeho přímým projevem? Radiožurnál se zeptal dvou odborníků. Prvním odpovídajícím je psycholog a publicista Dalibor Špok, tím druhým politolog Jan Charvát z Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy.

Špok: Politici hrají významnou roli

Překvapuje vás, že autoři nenávislných příspěvků v diskusi je následně tvrdošíjně odmítají? Nepřekvapuje mě to. Ono to bude samozřejmě z vícero důvodů. U každého to může být jiný důvod. U někoho je to opravdu to, že se zalekne možnosti trestního stíhání, ale u někoho – a v tom bych třeba věřil té druhé paní (komentující Aleně Čtvrtlíkové, pozn. red.) – něco napíšete pod tíhou emocí nebo v nějakém rozrušení, díky tomu, co si přečtete v předchozích komentářích, a potom toho litujete. Tak to může být.

Kde je tedy ten prapůvod nenávislného kroku, kterého člověk možná i zpětně lituje?

Museli bychom si říci, zda se budeme bavit o tom, kde je prapůvod rasismu či xenofobie, nebo kde je prapůvod té emoční radikálnosti, kterou dnes vidíme na sociálních sítích. Prapůvod rasismu je samozřejmě v tom, že zobecňujeme a děláme to na těch nejdostupněj-

ších znacích. Těch, které jsou nám k dispozici jako nejzjevnější. Takže když jedeme do Afriky a jsme tam tři dny, tak už máme tendenci říkat, jací jsou Afričani, nikoliv jakých bylo těch pár lidí, které jsme potkali.

Rozdělujeme svět na skupiny, kterých se cítíme být členy, a na skupiny, které chápeme jako vnější. Mnoho lidí to přitom má jako skupiny: my Češi a ti ostatní. Máme přitom psychologickou tendenci skupinám, které nejsou naše, přisuzovat negativní vlastnosti.

Jakou roli hraje tolerance takových projevů zejména ze strany politiků?

Myslím, že významnou. Protože politici, sociální sítě i média nastavují hranice toho, co je legitimní. Nemusíme souhlasit s tím, co politik řekne – ale on to řekne, objeví se to ve veřejném prostoru a tím ten názor legitimizuje. Tím říká, že je myslitelný, je kritizovatelný. Ale není to nic, co by nebylo možné. A to je velký problém. Veřejný prostor, který dnes vidíme, díky sociálním sítím a třeba i některým médiím, která zvou politiky s xenofobními názory.

Charvát: Vytváří se dojem, že je to v pořádku

Dalším hostem Radiožurnálu je politolog Jan Charvát, odborník na radikalismus. Jak se díváte na společenskou závažnost takovýchto nenávislných projevů na internetu?

Je to něco, co je tady delší dobu a díky sociálním sítím je to výrazně víc vidět. Myslím, že je to věc, která není v pořádku a je nebezpečná. Vytváří prostředí, ve kterém vzniká dojem, že tohle je v pořádku – že takhle můžeme mluvit a přemýšlet. Že je zcela v pořádku uvažovat v rasových kategoriích a v paušálním odsouzení skupin na základě vybraných znaků několika lidí.

Měli by daní lidé být za takové projevy potrestáni?

To je věc, která bude vzbuzovat největší debatu. Je to vždy sporné. Myslím, že pokud jsou porušovány hranice zákona, jako je například výzva k násilí, tak by to tak být mělo. Pokud to tak není, tak bych byl asi opatrnější. Ale myslím, že je nesmírně důležité, aby se dokázala ozvat společnost a aby se dokázaly

ozvat klíčové postavy uvnitř společnosti. Tohle je neakceptovatelné.

Přispívají takové projevy k radikalizaci společnosti, i když třeba autoři tvrdí, že to tak nemysleli a nikomu neublížili?

Ty projevy rozhodně přispívají – možná ne k radikalizaci, ale rozhodně k upevnění přesvědčení, že je v pořádku takhle mluvit. Existuje přitom určitá souvztažnost mezi tím, co říkáme a tím, co děláme. Naopak, když potom chytíte autory, donutíte je se vyjádřit a oni začnou couvat a utíkat před tím, tváří se, že to tak vlastně nemysleli – to je velmi dobré a moc dobře to ukazuje, jaké mechanismy za tím jsou. A jak moc si za tím ti lidé stojí.

Jak hodnotíte reakci české politické scény? Dává nějakým způsobem najevo distanc?

Ne, nikdy to nedělala. Je to jeden z velkých problémů. Z mého pohledu, tedy z pohledu člověka, který se zabývá politickým radikalismem, v porovnání s jinými zeměmi naše politická scéna v tomto ohledu selhává. Až na výjimky se nikdy nevyjadřovala. I k věcem toho nejtěžšího charakteru není těžké se vyjádřit. Ale naši politici se nevyjadřovali ani v momentech, kdy zemřeli lidé z důvodu rasových útoků.

Měla by se společnost a její politická garnitura jasněji distancovat třeba od protiimigračních hnutí, protože jejich působení podle BIS také radikalizuje společnost?

Měla by se naprosto jasně vyjádřit vůči každému porušení kulturních pravidel, kterých se tyto skupiny velmi často dovolávají. Negativní postoj k migraci sám o sobě může být naprosto legitimní. Migrace je zkrátka jedno z mnoha témat, které se řeší. Rasismus, agresivita, pausalizace ne – to je něco jiného, a to musí být společnost schopna jasně říci. Že to nechce a že to není akceptovatelné.

Je to reálné, když poměrně důležitou roli v nově zvoleném parlamentu hraje třeba protiimigrační strana SPD?

Je to samozřejmě složité, ale nebrání to jakékoliv další straně, aby se k tomuhle vyjádřila. To, že existuje deset procent voličů, kteří si tam poslali pana Okamuru, neznamená, že 90 % ostatních si myslí to samé, nebo že by se neměli postavit proti.

Vladimír Kroc
irozhlas.cz

Jan Bendig „Romským slavíkem“

Jan Bendig má nový videoklip k české romské písni „Láska nám zůstává“.
foto: Jan Bendig

Nejúspěšnějším romským umělcem v letošní anketě Český slavík se stal Jan Bendig, který skončil v kategorii zpěváků na 23. místě. Pomyslného stříbrného romského slavíka pak získal Jan Cina, třetí skončila skupina Gipsy.cz. Z romských zpěvaček byla nejúspěšnější Monika Bagárová. Slavnostní večer proběhl v sobotu 25. 11. 2017 v Hudebním divadle Karlín v Praze.

„Romský slavík“ Jan Bendig získal celkem 1 975 bodů a poskočil z loňského 66. místa na letošní 23. „Děkuji všem, kdo zahlasovali! Moc si toho vážím. Těším se na příští rok. Plánuji velké věci,“ uvedl k výsledkům ankety na svém facebookovém profilu Jan Bendig, který se stal v České republice populárním v roce 2009, kdy se přihlásil do pěvecké soutěže Česko Slovenská SuperStar televizí Nova a Markíza. Zaujal nejen svým talentem, ale i přirozeným a bezprostředním projevem. Postoupil až do sedmého finálového kola, a umístil se tak na 4. místě.

V anketě bodoval i herec a zpěvák Jan Cina, který skončil v kategorii zpěváci na 39. místě se ziskem 1 160 bodů a zaznamenal tak skok oproti minulému roku, kdy skončil na 87. místě. Cina se do povědomí dostal už jako dětský herec, když si v roce 2002 zahrál ve filmu Smradí. Účinkoval v televizních pořadech a seriálech, na divadelních prknech i v dabingu. Působí i jako moderátor. V roce 2016 zvítězil v druhé řadě populární televizní show Tvoje tvář má známý hlas, kterou vysílá televize Nova.

Pomyslnou bronzovou medaili si odnáší skupina Gipsy.cz, která získala 435 bodů a skončila ve své kategorii na 46. místě stejně jako loni. Její frontman Radek Banga, který se minulý rok ohradil proti xenofobní kapele Ortel, skončil v kategorii zpěváci se ziskem 296 bodů na 75. místě.

Z romských umělců se těsně před ním umístila Monika Bagárová, která skončila v kategorii zpěvaček na 40. místě se ziskem 337 bodů. Bagárová bodovala ve Slavíkovi již v minulosti. V roce 2011 jako sedmnáctiletá získala cenu Skokan roku.

Absolutním Českým slavíkem se pro letošní rok stala Lucie Bílá. Zvítězila i mezi zpěvačkami, a to podvacáté. V kategorii zpěváků vyhrál tradiční anketu popularity už po dvaadvacáté Karel Gott, mezi skupinami si odnesl cenu Kabát, pro něhož je to celkově dvanáctá trofej. Mimořádnou cenu Slavíka pro výjimečnou osobnost z rukou Karla Gotta převzala Marta Kubišová, která nedávno ukončila kariéru. Zpěvačka, u níž si veřejnost kromě zpěvu cení i její postoje v době komunistického režimu, si vysloužila od svých kolegů ovace vestoje. Ceremoniál předávání slaviců ukončila legendární Modlitbou pro Martu.

Stejně jako minulý rok získala ocenění i xenofobní skupina Ortel. Podle pořadatelů však její fanoušci porušili pravidla soutěže. romea.cz

Vesmír je černý. O kosmos hino kalo

Umělecký projekt Ladislavy Gažiové konstruuje chronologický příběh romského umění na základě sbírkového fondu Muzea romské kultury. Osvobozuje tento vizuální materiál z bezčasí, do kterého jej zvykově vřazují stereotypně nadužívané kategorie insitního umění nebo Art Brut. Naopak zdůrazňuje formální a stylové momenty tvorby, které mají filiace k „obecným“ dějinám umění a vyhledává vazby ke konkrétním společensko-emancipačním fenoménům v historii Romů. Historický čas, formální proměny a angažovaný obsah tvoří trojici vektorů, která v interpretaci Ladislavy Gažiové rozbíjí dosavadní monolit selankovitého pohledu na romské umění. (red)

říjen–prosinec 2017

Volné vstupny do výstav 28. října 2017
na Den vzniku samostatného Československého státu.

Všechny programy se konají v Muzeu romské kultury.
není-li uvedeno jinak. Změna programu vyhrazena.

Muzeum romské kultury, s. p. o.
Bratislavská 67, Brno
+420 775 407 065 / +420 775 972 782
propagace@rommuz.cz
facebook.com/muzeum.romske.kultury

rommuz.cz

muzeum
romské
m
k
kultury

stálá expozice

Příběh Romů

Dějiny Romů od starověké Indie až po události II. světové války a současnost.
Možnost komentovaných prohlídek v ceně vstupného po předchozí domluvě.

přechodné výstavy

13. 10. 2017 – 25. 2. 2018
Bez nenávisti? / HateFree?
Vernisáž: 12. 10. 2017 17:00

Výstava Bez nenávisti? navazuje na projekt HateFree reagující na nárůst nenávistných postojů vůči menšinám v ČR a výstavu Hatefree? v Centru současného umění DOX v roce 2016. Její současná podoba se zaměřuje na romskou menšinu.

Vystavující umělci: Ivanka M. Čonková, Magda Fabiańczyk, Kundy Crew, Lukáš Houdek, Milan Kohout, Michaela Pospíšilová Králová, Tamara Moyzes, Csaba Nemes, Romane Kale Panthera, Tomáš Rafa, Moje Ralsko, Francesca a Sára, Richard Wiesner
Kurátorka: Zuzana Štefková

Doprovodný program k výstavě:

22. 10. 2017 15:00 Nedělní dílna k výstavě
26. 10. 2017 16:00 Komentovaná prohlídka s kurátorkou
15. 11. 2017 18:00 Filmová projekce a moderovaná diskuze ve spolupráci s festivalem Mezipatra
26. 11. 2017 15:00 Nedělní dílna k výstavě
30. 11. 2017 16:00 Komentovaná prohlídka s kurátorkou
10. 12. 2017 15:00 Výšivkářský workshop s aktivistickou skupinou Kundy Crew

3. 11. 2017 – 28. 1. 2018

Vesmír je Černý / O kosmos hino kalo

Vernisáž: 2. 11. 2017 18:00

Dětská vernisáž: 2. 11. 2017 16:00

Moravská galerie – Místodržitelský palác, Moravské nám. 1a

Umělecký projekt Ladislavy Gažiové konstruuje chronologický příběh romského umění na základě sbírkových fondů Muzea romské kultury. Osvobozuje tento vizuální materiál z bezčasí, do kterého jej zvykově vřazují stereotypně nadužívané kategorie insitní umění nebo Art Brut. Naopak zdůrazňuje formální a stylové momenty tvorby, které mají filiace k „obecným“ dějinám umění a vyhledává vazby ke konkrétním společensko-empirickým fenoménům v historii Romů. Historický čas, formální proměny a angažovaný obsah tvoří trojici vektorů, která v interpretaci Ladislavy Gažiové rozbíjí dosavadní monolit selankovitého pohledu na romské umění. Součástí výstavy je prezentace výsledku uměleckého symposia (5. setkání romských umělců), které autorka vedla v září letošního roku v Brně v Muzeu romské kultury. Výstavní projekt je výsledkem spolupráce Moravské galerie s Muzeem romské kultury.

Ladislava Gažiová

Kurátoři: Ladislava Gažiová, Ondřej Chrobák

Doprovodný program k výstavě:

8. 11. 2017 17:00 Komentovaná prohlídka s kurátorkou
7. 12. 2017 17:00 Čtení z romské literatury a křest Bulletinu Muzea romské kultury
Místodržitelský palác – Art Mapa

veřejné akce

25. 10. 2017 18:00

Ozvěny Romfestu – filmový a hudební večer nejen pro pamětníky

Na pamětnickém večeru, při projekci archivních filmů a fotografií, budeme společně vzpomínat na I. ročník světového festivalu Romfest (1990). Součástí večera bude koncert Antonína Gondolána. Společenská událost bude spojena s vyhlášením a předáním Ceny Muzea romské kultury za rok 2017.

Akce se koná za finanční podpory statutárního města Brna

B | R | N | O

Dárky v krabicích od bot opět přinesou radost tisícům dětí z chudších rodin v ČR

Začíná šestý ročník akce Krabice od bot: Děti darují dětem k Vánocům. Vloni bylo díky pomoci dětí i jejich rodičů obdarováno téměř 10 tisíc dětí v sociálně vyloučených lokalitách, azylových domech, krizových centrech, pěstounských rodinách, nízkoprahových klubech či jinde. Co lze očekávat letos?

Akce Krabice od bot má dvojí cíl: obdarovat děti z chudších rodin pěkným vánočním dárkem, (možná jediným, který o Vánocích dostanou) a děti ze zajištěných rodin učít solidaritě. Jak název napovídá, základem je obyčejná krabice od bot. Tu děti s pomocí dospělých (rodičů, učitelů, oddílových vedoucích) naplní vhodnými dárky a pěkně zabalí. Zabalenou krabici je pak možné doručit na sběrná místa, kterých se letos se v celé republice otvírá rekordních 70. Odtud proběhne rozvoz krabic potřebným. Sběr dárků letos probíhá od 13. listopadu do 8. prosince (přesnou otevírací dobu sběrných míst Vám sdělí jejich koordinátoři, všechna sběrná místa včetně kontaktů najdete www.krabiceodbot.cz/sberna-mista).

Součástí letošního ročníku je i novinka: Krabice online, díky níž lze poslat krabici i na dálku. Děti z chudších rodin tak můžete podpořit finančně a dárek zakoupit online na www.krabiceodbot.cz/online. Za vybrané prostředky pořídíme hry, hračky a další dárky, které o Vánocích rozzáří oči dětí v azylových domech Diakonie.

Akci zaštiťují Diakonie Českobratrské církve evangelické a Českobratrská církev evangelická. Z větší části ovšem její hladký chod zajišťují stovky dobrovolníků v celé republice, kteří si tak zaslouží zvláštní poděkování. Více informací o projektu, fotografie a zajímavosti najdete na www.krabiceodbot.cz nebo na Facebooku.

O nás – Diakonie ČCE

Diakonie pomáhá tisícům lidí u nás i ve světě. Je druhou největší nestátní organizací, která v České republice poskytuje sociální, zdravotní a vzdělávací služby. Na více než 130 místech v celé zemi pomáhá lidem v nepříznivých situacích. Podporuje rodiny s dětmi, provozuje nízkoprahové kluby, azylové domy, občanské poradny, zřizuje chráněná pracovní místa a pomáhá lidem s postižením, pečuje o seniory a doprovází umírající. Diakonie také organizuje humanitární pomoc a rozvojovou spolupráci v zahraničí.

Tým Diakonie tvoří více než 2000 zaměstnanců a 1000 dobrovolníků. Její činnost reprezentují čtyři hodnoty: milosrdenství, fortelnost, společenství a naděje.

Kontakt: Pavel Hanych, vedoucí komunikace Diakonie ČCE, hanych@diakonie.cz, tel.: 608 880 579

Adresa redakce Romano hangos a Společenství Romů na Moravě

Bratislavská 65a, Brno 602 00
tel.: 545 246 673 www.srnm.cz
číslo účtu: 230 0066 1977/2010

Vydávání Romano hangos podporuje Ministerstvo kultury České republiky

Karel Oswald: Dávné vzpomínky

„Dávné vzpomínky“ jsou založené na autobiografii vypravěče, který v závěru sympaticky otevřeně své dílo komentuje: „ten příběh je pravdivý od první do poslední řádky. Pravda, něco jsem trochu přidal, něco domyslel, změnil některá jména a místa. Jinak ale je vše pravda pravdoucí!“

Knihu je možno objednat na adrese redakce nebo na holomkova@srnm.cz
Cena 100 Kč + poštovné

